

καντάρι

καντάρι, το, ουσ. [<ιταλ. cantare ή τουρκ. kantar <ελλ. κεντηνάριον], είδος φορητής ζυγαριάς· παλιότερη μονάδα βάρους ίση με 44 οκάδες ή 56,320 κιλά. (Λαϊκό τραγούδι: χίλια **καντάρια** ζάχαρη κι αν ρίξω στο ποτό μου, πάλι φαρμάκι θα το πιω, πικρό σαν τον καημό μου)·

- άντρας μ' εφτά καντάρια αρχίδια, βλ. λ. [αρχίδι](#)·

- έχει λεφτά με το καντάρι, βλ. λ. [λεφτά](#)·

- και το μερμήγκι με το δικό του το καντάρι σαράντα κιλά ζυγίζει, βλ. λ. [μερμήγκι](#)·

- κρατάει τα δράμια και χάνει τα καντάρια, λέγεται γι' αυτούς που προσποιούνται πως κάνουν λάθος σε έναν λογαριασμό, υπολογισμό για να ωφεληθούν από αυτό το λάθος τους: «πρόσεχέ τον στη μοιρασιά που θα κάνετε, γιατί, από προσωπική πείρα σου λέω πως κρατάει τα δράμια και χάνει τα καντάρια»·

- μ' έκλεψε στο καντάρι, βλ. φρ. μ' έφαγε στο καντάρι·

- μ' έφαγε στο καντάρι, **α.** με ξεγέλασε με εξαπάτησε: «στη μοιρασιά που έκανε, μ' έφαγε στο καντάρι». **β.** μου έδωσε εμπόρευμα που ήταν λιγότερα κιλά από αυτά που πλήρωσα, με έκλεψε στο ζύγι: «μου το 'δωσε για δέκα κιλά, αλλά μ' έφαγε στο καντάρι, γιατί είναι μόνο εννιά»·

- σεκεμέ καντάρ, βλ. λ. [σεκεμέ](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας